

ikke ere tagne ind under en saadan Institution, en saadan Foranstaltning, som ville føle sig utilfredse, fordi det jo er umuligt i et Lovforslag at foreskrive absolute Grænser for Forsikringen eller for de Folk, som skulle medtages derunder. Derfor er det, jeg siger, at selv om man ogsaa i Virkeligheden rammer det rette, her den første Gang, man begandler dette Element, vil det alligevel ske, at der bliver en Del Utilfredshed, efter at Forslaget er ført ud i Livet, fordi de, som ligge nærmest ind til de Personer, som ere medtagne, og som mente, at de ogsaa burde have været medtagne, ville blive utilfredse næsten, hvor man saa sætter Grænsen." Se De, det er den ærede Ordførers Ord ved 2den Behandling, efter at Mindretallet i Udvalget — det ærede daværende Medlem for Middelfart (Henning Jensen) og jeg — havde gjort alle mulige Anstrebninger for at faa saa mange som muligt ind under Loven. Det var det ledende Flertal den Gang Modstander af; det satte sig imod, at der kom flere ind under Loven, og Ordføreren motiverede paa den Maade, som jeg har nævnt, paa Flertallets Vegne dettes Standpunkt i denne Sag. Han udtalte saa klart og tydeligt, som jeg tror, det er muligt, at det vilde være umuligt ved saadanne Love at tilfredsstille alle, at drage den rette Grænse, og deraf maa det vel fremgaa, at netop de have staaet paa det modsatte Standpunkt af det, hvorpaa de nu staa, og have sagt: Vi kunne ikke faa alle ind under Loven, vi kunne ikke tilfredsstille alle ved denne. Nu, da de ere Mindretal her i Salen, komme de imidlertid og sige: Nu ville vi ikke have Loven, thi der kommer ikke nær nok ind under den! Det ærede Medlem for Viborg Amts 3dje Valgkreds (Sloth) kommer nu og siger: Det er de fattigste, det er Landarbejderne, som man gør Uret ved ikke at tage dem med ind under Loven, og han gør meget stærkt gældende, at det derfor er en dobbelt Uret, der begaas. Han gentager stadig i sit Foredrag, at det er de fattigste, som man lader udenfor, og han bruger i saa Henseende stærke Ord. Han siger: Man deler Arbejderne i to Klasser, de privilegeret understøttede og de fattigste, og disse sidste henviser man til Fattigvæsenet og den almindelige Forsørgelse. Jeg kan ikke nægte, at det har gjort et dybt Indtryk paa mig, at det ærede Medlem pludselig er vaagnet til en saadan Kærlighed til Landarbejderne. Jeg har haft Lejlighed til ret ofte at tale om Landarbejdernes tunge

Kaar, saavel her i Salen som udenfor, og jeg vil da sige til det ærede Medlem og hans Meningsfæller, at det er meget sjældent, at jeg har fundet den Sympati og Forstaaelse af mine Udtalelser over for den talrigste og fattigste Stand, som jeg glæder mig over, at det ærede Medlem nu viser. Det skal blive erindret ved Lejlighed, at han har erkendt om denne Del af Befolkningen, om Landarbejderne, at det er de fattigste, de mest forurettede, at de ere den Stand, som maa nøjes med den laveste Arbejds løn. Den har ogsaa den længste Arbejdstid, de daarligste Boliger, de daarligste Klæder, den elendigste Føde — dette kunde det ærede Medlem godt have tilføjet, saa vilde han have sagt det samme, som vi Socialdemokrater have sagt mangfoldige Steder og mangfoldige Gange. Det ærede Medlem er vaagnet til Erkendelse af, at det er dem, der ere skubbet til Side, og som der burde gøres noget for. Naar jeg har talt derom, har jeg altid hørt som Svar baade fra det ærede Medlem — vi have jo før været i Udvalg sammen, hvor vi have arbejdet paa denne Sag — og fra andre, at vi saa ikke rigtig paa denne Sag; det var saa længe siden, vi havde været paa Landet, at vi ikke havde nogen Forstaaelse af, hvorledes Forholdene nu vare der; det var meget længe siden, at jeg, som nu vel regnes for en halvgammel Mand, blev opdraget paa Landet; Forholdene vare nu forandrede der, og der var ikke den Arbejds løshed, den Nød og Trang, som vi mente, der var; der var en ganske anderledes Hjælpsomhed til Stede, man tillod der ingen at sulte, som vijspaastode, at de gjorde. Nu synes Kærligheden imidlertid at pege i en anden Retning, ja, den synes pludselig at være bleven vaagen. Dette er naturligvis overordentlig glædeligt, for saa vidt som de Herrer endelig en Gang ere komne til en anden Erkendelse. Men de Herrer have ogsaa haft en anden Indvending, naar vi have talt om at gavne Landarbejderne. De have nemlig sagt: Selv om vi gerne vilde, kunne vi ikke, thi Bønderne have ikke Raad til at betale mere; der er saa meget, der tynger paa dem i Form af Skatter og andre Afgifter; vi kunne ikke hjælpe Landarbejderne paa den Maade, som I fordrer, thi vor Evne tillader os det ikke; vi ere overbebyrdede i alle Forhold; vi kunne ikke forbedre disse Menneskers Kaar, og de have det heller ikke saa daarligt, som I paastaa. Saaledes har Svaret lydt — nu lyder det anderledes! Men jeg vil sige til det ærede Medlem for Viborg Amts 3dje Valgkreds, at hvis han har